Carnet

EUGEN BARBU

Cu iarna asta milostivă și mai ales cu **deschiderea** spre ideea de turneu putem să spunem că intrăm într-o viață fotbalistică normală. Vor fi voci care vor spune că vacanța jucătorilor a fost scurtă ca visul unei nopți de vară, pe la mijlocul returului, careva o să acuze întinderi musculare și le va pune în spinarea traversării oceanului, un antrenor ghicit de mine de pe acum se va văita că deplasările lungi l-au lăsat fără jucătorii de bază și așa mai departe.

Toate acestea vor însemna simple incidente în lunga, nesfîrșita poveste a fotbalului. Important este că echipele s-au **mișcat,** că au înțeles necesitatea exercițiilor prelungite cu balonul chiar cînd ele încap în cuvîntul **partidă amicală.** La București și în țară aproape toate formațiile de Divizie (fie ele și în trepte) au susținut meciuri de verificare și, iată, s-au și ivit pasiunile, undeva înregistrîndu-se și eliminări de pe teren, ceea ce dovedește că temperamentele nu rămîn la gura focului.

Aș dori să scriu cîte ceva despre turnee. Evident despre cele importante. S-a publicat un tabel roz cu numele echipelor și locul lor de deplasare. Este impresionant, nu știm cît va fi de eficace. Aproape toate **teamurile** de prima categorie au făcut deplasări și rezultatele, dacă le **exceptăm** oarecum pe acelea ale **Rapidului,** sînt mulțumitoare.

Dar să ne lămurim în mare ce ar trebui să fie un turneu pentru o echipă de fotbal în această perioadă. Evident, o **perioadă de rodaj,** un fel de **încercare a puterii,** o anticameră a consacrării pentru cei ce bat la porțile titularizării. Mi-e frică însă că în mare parte, antrenorii tind tot la rezultat, că de fapt, deliberat, se intră pe teren tot cu cei unsprezece visați și că **speranțelor** li se dă foarte puține posibilități de a arăta ce știu. Cunoașteți cîtă emoție presupune un debut, și încă unul peste hotare, știți ce spaimă de a greși însoțește primele evoluții ale tinerilor fotbaliști, mai ales în fața unui public, să-i zicem brazilian. Închipuiți-l pe Niță în fața chiar a 8000 de oameni care-l critică pînă și pe Pele cînd trage peste bară și o să aveți imaginea a ceea ce înseamnă să pleci în America de Sud în căutarea bastonului de mareșal !

Așadar : Africa, Europa, Orientul Apropiat, patria perlei negre, iată cîteva din țintele hărții acestei ierni pentru echipele noastre. Este un lucru foarte bun. Rezultatele vorbesc și ele de la sine. Pentru **Dinamo,** partidele susținute au însemnat un bilanț pozitiv și se dovedește încă odată că în Ștefan cel Mare există un lot solid de vedete la care se adaugă începînd cu duminica ce a trecut și excelentul Boc, redresat moralmente după patimile sale, meritate sau nu. Din știrile transmise de la o atît de mare depărtare înțelegem clar că Moxul a fost în formă mare ca și Constantinescu, Dinu și Nunweiller III," cu tot accidentul său refulat în comentarii la posturile de radio locale. Nu-mi dau seama de valoarea unor formații de acolo mai puțin cunoscute care și-au lăsat pielea în propriul bîrlog, oricum important este, că se luptă împotriva unei timidități, a unui complex de care se pare că am scăpat pentru totdeauna : acela de a juca în fața publicului străin. În schimb, **Realul-Giulești,** oricît am dori noi să facem din turneul său o reușită, nu vom reuși. Cele două înfrîngeri la scor, fără a înscrie vreun gol, chiar dacă două drawuri ne-au mai uns la inimă, nu pot să șteargă impresia că ne aflăm în fața unei probleme pe care o intuiam cam de mult, și anume, că de ani de zile la această echipă greul l-a dus apărarea și că în afara lui Neagu se mai puteau inventa un jucător, doi. Bietul Năsturescu este un om inimos, dar nu poate suplini absența lui Capellini din Giulești, cînd acesta stă pe tușă. Enigmatică rămîne pentru mine comportarea lui Dan în legătură cu acest turneu, ca și inegalitatea de formă a lui Răducanu care vădește încă odată un psihic incert.

Vreau să spun că uriașul este capricios ca orice portar mare, dar în ce-l privește, bănuiam că are sînge rece, ceea ce după acest turneu nu mai cred. Un copil mare, ăsta e Tamango ! Și copiii mai trebuiesc bătuți la spate din cînd în cînd...

Cam atît despre turneele echipelor noastre. Mai încolo o să mai vedem, tot aici, în pagina aceasta, unde ne-am reîntors după o lungă peregrinare prin alte pagini de gazetă.

TURNEE...

• NOTE • COMENTARII • NOTE • COMENTARII • NOTE • COMENTARII • NOTE •

ANTRENOR–CLUB, un raport încă litigios și plin de lacune

Raporturile dintre antrenori și cluburi au nevoie, fără îndoială, de o reglementare mai bună.

Situații ca cele actuale, cînd — numai la Divizia A — înregistrăm într-un an competițional cîte 10 schimbări (faceți socoteala „divorțurilor" dinaintea sezonului de toamnă și din această iarnă) nu sînt, cu certitudine, în avantajul fotbalului, al eficacității muncii de instruire la eșalonul valoric superior al „balonului rotund" de la noi.

Prea desele înlocuiri de antrenori, aducerea la cîrma echipelor a unor oameni cu pregătire necorespunzătoare, menținerea „pe tușă" sau în ocupații secundare a unor antrenori capabili, toate acestea se produc, nu numai din cauza „bunului plac" al unor conducători de club sau de secție, nu numai din cauza unor antrenori capricioși (căci, sînt și din aceștia, care se angajează într-un loc sau altul fără convingere, fără intenția de a rămîne prea mult...) ci și din cauza unor reglementări în materie destul de echivoce, în detaliile cărora nu e cazul să intrăm.

Adevărul este că, sub regimul de reglementare actual, nimic nu poate împiedica secția sau clubul să-i dea papucii antrenorului **x** și să-l ungă, peste noapte, pe instructorul **y,** antrenor de Divizia A, după cum nici antrenorii nu sînt, practic, împiedicați să se vîndure de colo, colo.

Rigorile contractuale funcționează iluzoriu, antrenorii stau — de regulă — la o echipă nu pentru că sînt legați printr-un angajament legal ci pentru că îi „ține" rezultatele ; sau, pleacă ei, din plictiseală iar uneori din tentațiile de genul inelului de aur prezent la fiecare nouă logodnă, din spirit de aventură.

Credem că întronarea unui serios spirit de muncă în întregul ansamblu al fotbalului românesc (și F.R.F. ne-a dat dovezi că se înscrie pe un astfel de drum) nu poate ignora latura relațiilor antrenor-club și de aceea susținem că în această privință se impune o intervenție fermă și imediată.

În fond, este vorba aici de **UN RAPORT DE MUNCA** și astfel stînd lucrurile, acest raport nu poate fi desprins de niște reguli generale care funcționează la noi.

De altfel, informațiile pe care le deținem probează că F.R.F. s-a sesizat de unele stări de fapt necorespunzătoare în acest domeniu ; ca probă, recenta inițiativă de a împărți antrenorii, pe baza unor criterii precizate de o hotărîre expresă, în **antrenori de Divizia A, de Divizia B, de Divizia C,** aplicînd deci și aici — bineînțeles, cu diferențele specifice între o profesie și o activitate voluntară — principiul repartizării pe loturi A,B,C, care funcționează la arbitri. În această situație, o echipă din Divizia A nu va putea angaja decît un antrenor de pe lista corespunzătoare categoriei sale, una de B nu-și va putea angaja antrenor din lotul C și așa mai departe.

Este un prin pas. Dar nu și ultimul pe care fotbalul nostru îl așteaptă într-un domeniu de ani de zile litigios și plin de lacune.

Radu URZICEANU

„TESTUL COOPER" în fața unei probe de... atitudine

Ne găsim în plină perioadă de pregătire în vederea noului sezon oficial și echipele din primul nostru eșalon divizionar au atins un nivel de instruire care, se pare, depășește net ca volum realizările etapei corespunzătoare ale anului precedent. Situație, fără îndoială, încurajatoare, care dovedește interesul acordat de majoritatea antrenorilor și jucătorilor frunțași pentru dobîndirea și menținerea unui potențial de joc capabil să suporte, fără dificultate, marile solicitări competiționale. Fapt verificat de altfel și cu ocazia controalelor efectuate de F.R.F. și îndeosebi prin folosirea unor mijloace de testare fiziologică pe care tehnicienii noștri se grăbesc să le aplice cu intenția de a sonda, la intervale de timp, capacitatea de efort, mai bine zis „rezervele de efort" acumulate pentru apropiatul retur.

În urmă cu cîteva zile, am avut prilejul să asistăm la o asemenea verificare, efectuată la Petrolul, echipă care a început pregătirile cu aproximativ trei săptămîni mai tîrziu decît restul formațiilor divizionare. Întregul lot ploieștean (mai puțin **Mihai Ionescu** și **Grozea,** accidentați) a făcut atunci o repetiție generală de trecere a normelor — obligatorii începînd cu acest an — testului „celor 12 minute", sau, cum mai este cunoscut în lumea fotbalului de performanță, „TESTUL COOPER".

Rezultatele obținute se înscriu, evident, în limitele unui calificativ foarte bun, mai ales dacă ținem seama de durata relativ scurtă a pregătirii: din 25 de jucători testați un număr de 20 au atins și chiar depășit, distanța optimă de 3 000—3 200 m, ceea ce înseamnă, la ora actuală, **un procent de 80%** ! Se poate afirma, desigur, în situația de față, că aceste realizări reprezintă efectul direct al unei activități de instruire bine dirijate și în mod conștiincios desfășurate de jucătorii petroliști. Este, ca să spunem așa, o notă de seriozitate care onorează, fără discuție locul ocupat în clasament și pretențiile de viitor ale formației ploieștene.

Ne-a fost dat însă ca, pe lîngă aceste frumoase constatări, să înregistrăm în mod cu totul surprinzător și unele manifestări care, mărturisim, ne-au lăsat o impresie mai puțin plăcută. Este vorba de o așa-numită **atitudine refractară** — poate mai mult instinctivă — a unora dintre jucători (situația nu este caracteristică numai Petrolului) față de aplicarea unor forme de pregătire și verificare a pregătirii, care presupun un efort fizic intens și mai cu seamă un efort de voință așa cum este și cazul testului Cooper. **Au fost jucători care, în locul satisfacției pentru reușita înscrierii lor în baremul prevăzut, și-au arătat nemulțumirea pentru pretinsa inutilitate a celor 3 000 m de alergare, ca și cînd fotbalul n-ar avea nevoie de o potențare fiziologică a organismului, de o pregătire capabilă să pună în adevărata valoare virtuțile tehnico-tactice individuale și colective.** S-ar putea, bănuim noi, ca explicația acestei atitudini de frondă a unora dintre jucătorii ploieșteni să fie legată de contactul brusc cu obligațiile impuse de îndeplinirea unor norme ale probei de testare, sau pur și simplu de cauze subiective trecătoare. Oricum, însă, dacă ne gîndim numai la finalitatea activității de pregătire în general și în mod special la aceea care se desfășoară în prezent în perioada precompetițională, poziția jucătorilor noștri frunțași impune mai multă înțelegere, mai multă considerație pentru tot ceea ce este de fapt destinat să servească în primul rînd intereselor lor și ale echipelor din care fac parte.

Aceasta este, considerăm noi, una dintre concluziile de bază la care trebuie să ajungă, fără excepție, toți fotbaliștii divizionari, acum, în ajunul noului sezon competițional intern și internațional.

Mihai IONESCU

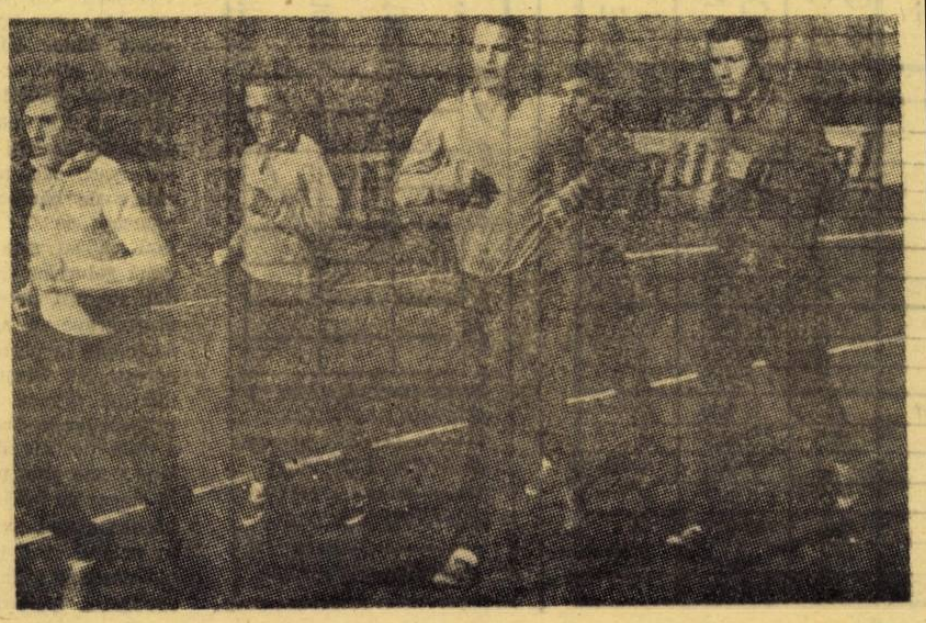

Un grup de jucători ai Petrolului, în timpul efectuării Testului Cooper

DISCUȚII, PROPUNERI, în așteptarea unor măsuri eficiente

Duminică a avut loc la București consfătuirea arbitrilor divizionari A, în cadrul căreia a fost analizată pe larg activitatea cavalerilor fluierului în prima parte a acestui campionat. O acțiune utilă, care se înscrie pe linia unor preocupări vizînd în mod consecvent îmbunătățirea calitativă a fotbalului nostru, cu sprijinul și contribuția tuturor factorilor care acționează nemijlocit în sfera sa de activitate.

Discuțiile s-au purtat în jurul unor probleme de strictă actualitate privind, pe de o parte, valoarea arbitrajelor prestate, iar pe de alta, condițiile obiective, și subiective care determină în ultimă instanță nivelul comportării celor desemnați să asigure o normală desfășurare a jocurilor în teren. Asupra acestui din urmă aspect al consfătuirii ne vom opri în rîndurile ce urmează, încercînd a evidenția două dintre problemele de importanță majoră care au stat în atenția generală.

Prima dintre acestea se referă la **necesitatea pregătirii complexe cu accent pe condiția fizică,** a arbitrilor. De ce această subliniere care a făcut, de altfel, și obiectul unei ședințe speciale, prezentată de prof. Elias Baruch? **Pentru că** — așa după cum sublinia în cuvîntul său tovarășul **Ion Balaș,** vicepreședintele F.R.F. — **fotbalul a evoluat mult în ultimii ani, este mai dinamic: a crescut viteza de desfășurare a acțiunilor de joc și pe această bază arbitrii sînt obligați să facă față unor cerințe noi, calitativ superioare, care să le permită a fi prezenți cu promptitudine pe fază în vederea luării unor decizii conforme cu realitatea. „Insuficiențele sub raportul pregătirii fizice,** a spus la rîndul său **Gh. Limona, generează și determină în același timp frecvența mare a crorilor de arbitraj".** Pe temeiul acestor considerente obiective, controlul permanent al formei sportive obligatorii, pentru toți cavalerii fluierului și într-un viitor apropiat, introducerea unor teste cu caracter specific, , reprezintă măsuri a căror aplicare va avea, sperăm, un efect stimulatoriu și va constitui în același timp un criteriu real în vederea unor mai judicioase delegări și promovări ale celor în cauză.

Cea de a doua problemă — aceea a **modului de efectuare a delegărilor la jocurile oficiale** — a scos în evidență ADEZIUNEA GENERALĂ PENTRU ELIMINAREA CU HOTĂRÎRE A HAZARDULUI ȘI PENTRU ADOPTAREA UNEI SOLUȚII, BAZATE PE VALOAREA ȘI PREGĂTIREA ARBITRILOR și în funcție de importanța întîlnirilor. Și indiferent că propunerile s-au referit **la alcătuirea unui lot lărgit de 40 de arbitri, împărțiți în două grupe egale — prima cuprinzînd pe cei mai buni centrali și tușieri divizionari A, cealaltă numai tușieri, elemente de perspectivă** (Gh. Limona); sau că au avut în vedere **organizarea unui număr de brigăzi mai mare decît în prezent, care să permită afirmarea și a elementelor tinere** (Macovei-Oradea), toți participanții care au luat cuvîntul în cadrul consfătuirii S-AU PRONUNȚAT CU FERMITATE PENTRU IDEEA POTRIVIT CĂREIA DELEGĂRILE DE ARBITRI TREBUIE SĂ CONSTITUIE UN ATRIBUT EXCLUSIV AL COLEGIULUI CENTRAL ȘI NU REZULTATUL UNOR CAPRICII ALE SORȚILOR.

Este de altfel ceea ce sublinia în numărul trecut și revista noastră, ridicîndu-se împotriva unor practici inechitabile care ar putea transforma la un moment dat în loterie, însuși campionatul republican.

M. I.